

Sygn. akt V KO 42/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **P. W.**,
skazanego z art. 148 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, bez udziału stron,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego [...]
z dnia 19 marca 2013 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.,
z dnia 12 grudnia 2012 r., sygn. akt XVI K [...],
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wskazany wyżej wyrokiem z dnia 12 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w P. uznał P. W. za winnego zabójstwa P. S. dokonanego w dniu 7 maja 2012 r. i za ten czyn na podstawie art. 148 § 1 k.k. wymierzył mu karę 25 lat pozbawienia wolności. Wyrokiem z dnia 19 marca 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...], po rozpoznaniu apelacji oskarżonego, powyższe orzeczenie utrzymał w mocy.

Po odmówieniu przyjęcia kasacji, jako złożonej po terminie, skazany wielokrotnie składał wnioski o wznowienie postępowania w tej sprawie. Ostatni został załatwiony przez Sąd Najwyższy w dniu 28 listopada 2018 r. w ten sposób, że odmówiono jego przyjęcia z powodu jego oczywistej bezzasadności (art. 545 § 3 k.p.k.) – postanowienie SN z dnia 28 listopada 2018 r., sygn. V KO 78/18.

Obecnie P. W. podniósł, iż na podstawie art. 523 k.p.k. zaskarża wyrok, zarzucając mu rażące naruszenie art. 4, 7 i 410 k.p.k., które miało wpływ na treść orzeczenia wskazując, że doszło w postępowaniu dowodowym do uchybień w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych oraz do obrazy art. 5 k.p.k. poprzez niedostrzeżenie wynikających z materiału dowodowego wątpliwości. Nadto wskazał na ujawnienie się nowych faktów i dowodów, które mają przemawiać za tym, że przypisanego mu czynu nie popełnił (art. 540 § 1 pkt 2 lit. b oraz 544 § 2 k.p.k.), lecz dopuścił się przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. Wskazywać na to mają nieznane dotychczas Sądowi zeznania świadka M. Ł., zapisy monitoringu, zeznania świadka M. M., których ocenę wnioskujący zakwestionował, podobnie jak ustalenia odnoszące się do ukrywania się przed organami ścigania i „pilnowania” świadka A. K.. Podniósł, że w zabezpieczoną odzież był ubrany w dniu zatrzymania, a nie w dniu zdarzenia, a także wskazał na inne nieokreślone osoby, które mogły dopuścić się zbrodni i na konieczność ich identyfikacji. Twierdząc, że nie był obecny w dniu 7 maja 2012 r. na miejscu zdarzenia i że popełnił przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. w dniu 3 maja 2012 r., wniósł o ponowną analizę tych wszystkich wymienionych okoliczności i dowodów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek okazał się oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Konsekwencją takiego uznania była odmowa jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności związanych z realizacją wymogów formalnych (wzywanie wnioskodawcy do usunięcia braku związanego z przymusem adwokacko-radcowskim - art. 545 § 2 k.p.k.).

Oczywista bezzasadność wniosku była widoczna już *prima facie*, gdyż skazany nie powołał innych okoliczności aniżeli te, które były podnoszone w poprzednich wnioskach (sygn. V KO 60/15, V KO 44/16, V KO 6/17, V KO 6717, V KO 5/18, V KO 50/18, V KO 78/18). Jak wielokrotnie już stwierdzono, obecnie również wskazać należy, że przytoczona przez skazanego P. W. argumentacja nie zawiera się w katalogu podstaw wymienionych w art. 540a § 1 pkt 2 lit. b k.p.k., a także nie sygnalizuje konieczności podjęcia działania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.). Jej istota sprowadza się do kwestionowania prawomocnie dokonanej oceny dowodów poprzez forsowanie własnej subiektywnej wersji wydarzeń, z której

ma wynikać, że skazany nie dopuścił się zbrodni zabójstwa. P. W. nie wskazał żadnych nowych dowodów, lecz jedynie ponownie odwołał się do tych, które były badane w postępowaniu co do istoty lub wskazując na bliżej nieokreślone źródła dowodowe zaprezentował przypuszczenia, wskazując na potrzebę sądowej ich weryfikacji. Sąd Najwyższy, rozpoznając wniosek obrońcy skazanego w dniu 21 czerwca 2016 r., (sygn. akt V KO 44/16) szczegółowo umotywowował, z jakich przyczyn przytoczone okoliczności nie mogły stanowić podstawy wznowienia i argumentacja ta nie straciła na swej aktualności. Obecnie zatem nie było podstaw do nadania wnioskowi skazanego dalszego biegu, gdyż odwoływał się do tych samych okoliczności, które były już rozpoznawane w powyższym postępowaniu o wznowienie oraz które wskazywał w następnych wnioskach.

Dlatego na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. postanowiono jak na wstępie.